

De Vlaamsche Meesters in de Ermitage.

figuurschilders en veel heeft hij van hunne lessen niet onthouden. In 1602 wordt hij meester der Lucasgilde; maar later trok hij, als elk fatsoenlijk kunstenaar van zijnen tijd, naar Italië om zijne kunststudiën te voleindigen. In 1608 bevond hij zich nog aan gene zijde der Alpen. Wij weten het uit eenen brief van Jan Breughel, die eenen vriend verzocht aan Snijders, die in September van dit jaar uit Rome in Milaan moest aankomen, de somme gelds uit te betalen, die hij zou verlangen. Breughel had groote verplichtingen aan Snijders; in een tijd, schreef hij, toen hij ongelukkig was en ieder hem verlaten had was de jongere kunstenaar hem komen opzoeken om hem te troosten en te helpen. In 1609 keerde Snijders terug naar Antwerpen en van dit jaar begon zijn eigenlijke kunstenaarsloopbaan.

Geen twijfel of op het oogenblik toen hij naar Italië trok was Snijders reeds een ontwikkeld kunstenaar; toen hij nog ginder verbleef noemt Jan Breughel hem een der eerste schilders van Antwerpen. In 1611 schrijft dezelfde Breughel van hem, dat hij wonderschoone dingen maakte, dat voor een groot stuk van hem met fruit, dieren en vleesch, 700 gulden geboden werd en dat de eigenaar er 300 kronen voor vroeg. Twee jaar later getuigt dezelfde vriend in een brief door Rubens voor hem geschreven, dat Snijders nog grooten vooruitgang heeft gemaakt in zijne kunst, dat hij eenig is in zijn vak, overladen met werk en de prijzen bekomt die hij verlangt. En zoo gaat het heel zijn leven door; hij werkt met immer stijgenden bijval, hij wordt een rijk man en is verwant of bevriend met de voornaamste kunstmakers zijner stad. Zijn leven is gewijd aan de kunst en al wat er ons uit bekend is zijn de werken, die hij voortbracht. Hij stierf den 19^{den} Augustus 1657.

Hij had een broeder, Michiel, die schilder was; zijne vrouw Margaretha De Vos was de zuster der bekende schilders Cornelis en Paulus De Vos; Van Dyck etste zijn portret en schilderde het meer dan eens. Het exemplaar, aan graaf Carlisle toevoorende, wordt als het beste werk beschouwd, dat Engeland bezit van den grooten portretschilder; het vaste

land bezit geen schooner dan datgene, wat zich in het Museum te Cassel bevindt: het droomerig gelaat met het zachte licht, dat door de huid glanst en waarop fijnheid van gevoel en teerheid van gestel te lezen staan.

Eene gewichtige gebeurtenis in het leven van Snijders is zijne samenwerking met Rubens. De groote schilder was pas eenige maanden in Antwerpen uit Italië teruggekeerd, toen Snijders daar ook aankwam; in 1608 verbleven beiden terzelfder tijd te Rome en geen twijfel of zij maakten daar kennis. Snijders' eerste werken waren levende of doode dieren, vogels vooral en fruit, al wat het oog bekoort door zijne rijke kleur, door zijne fijne tinten. Doode dieren, zooals hij ze gezien had in zijn vaders proviandkamer, penseelde hij bij voorkeur. „Snijders' talent, schrijft Toby Matthew aan Dudley Carleton in 1617, is beesten en voornamelijk vogels af te beelden, immer in dooden toestand en zonder eenige beweging." Aanleiding tot die opmerking gaf het bespreken van een stuk van Rubens, *Diana terugkeerende van de jacht*, dat zich nu in het Museum te Dresden bevindt. Reeds vroeger had de fruit- en dierenschilder met den grooten menschenborstelaar samengewerkt; het oudste voortbrengsel van hun gemeenschappelijken arbeid, dat wij kennen is de *Boschgod met het vruchtmandje*, uit de verzameling Schönborn te Weenen, van 1612 ongeveer. Snijders was in zijn vroegste werken bijzonder vinnig en bont van kleur; heldere schittering van zeer hooge, rijke tonen onderscheidde hem. De tros van doode vogels uit de hooger gemelde Diana geven ons een denkbeeld van zijn voorkeur en zijne kunst om dien juweelachtigen vedertooi te schilderen. Hoe verzot op kleurenpraal Rubens ook was, hoe ongeëvenaard zijn meesterschap in het weergeven van al wat hemel en aarde voor heerlijkks aan licht en toon aanbieden, de glans van Snijders' verf was hem te scherp, te schitterend of te schetterend. Om een voldoende eenheid te krijgen in hun gezamenlijk werk kon de meester zijn toon wel wat verhoogen, maar moest Snijders den zijnen vooral wat milderen en dempen. Dit gebeurde en zoo ontstonden die heerlijke werken, waarin beider penseeling gelukkig ver-